

han lever, og han vil selv være tilfreds med at faa Pengene udbetalte. Jeg sætter altsaa, at en saadan Kontrakt er afsluttet. Den Mand, der lader ham faa Pengene, faar altsaa et Gældsbevis. Lad os sige, han lader ham faa 1,000 Kr., og naar Laantageren dør efter saa og saa mange Aars Forløb, hvor mange ved jo ingen, skal Laangiveren have 2,000 Kr. udbetalte. Han faar udleveret et Gældsbevis, som forfalder ved Debtors Død. Den Dag, han møder med dette Krav i Boet, bliver han mødt med dette Spørgsmaal: hvor meget har du givet for dette Gældsbevis? Det er efter min Mening et meget nærgaaende og fuldstændig ulovligt Spørgsmaal, da vi have fri Rentefod her i Landet og ikke behøve at fortælle, hvad vi have givet for den Hest, som vi her komme og sælge. Men hvis han har gjort denne Forretning for at gøre den anden en Tjeneste, og han nu mange Aar efter, naar vi have lavet denne Lov, og den træder i Kraft, kommer og vil have sine 2,000 Kr., vil der blive beregnet Arveafgift, og det bliver efter den skrappeste Skala. Efter Lovforslagets Skala kan den Afgift, som vil blive paalagt Laangiveren, for at han kan faa sit Gældsbevis indløst, stige til 15 pCt. Mig forekommer dette at være urigtigt, og at det er et ganske hensynløst Baand paa Forretningslivet, som derved vil skabes. Jeg ser ikke, hvad man vil gavne med det, og jeg ser ikke, at man derved vil ramme Omgaaelser af Arveloven. Vi have jo i de andre Litra under samme Paragraf tilstrækkelig Afgift beregnet paa dem, der ved deres Transaktioner ville søge at omgaa Arveafgiftsloven.

Jeg vil blot henpege paa dette Forhold. Jeg har draget det frem i Udvalget og har ogsaa stillet Forslag derom, men har ikke kunnet finde nogen Vej frem. Men jeg vil nu holde det frem her nede i Salen og spørge, om der ikke er nogen Grund til at søge en anden Redaktion af denne § 5, Litra a, saa at man ikke rammer den Slags Transaktioner, som bevislig ikke ere gjorte for paa nogen som helst Maade at besvige Statskassen eller undrage Staten Arveafgift. Hvis man maatte sige, at der er ikke nogen Grund til at tage Hensyn til den Slags Overenskomster, kunde der dog maaske være en Grund til at sige, at en saadan Bestemmelse kan ikke berøre Overenskomster, der maatte være trufne aarevis tilbage, før en saadan Lov er traadt i Kraft. Jeg ved det ikke, maaske tager jeg fejl her, men det synes

mig, at det er et Forhold, som var værd at tage under Overvejelse.

Jeg skal, for ikke at sinke Sagens hurtige Gang, ikke udtale mig nærmere. Jeg, og mit Parti med mig, ønsker denne Sag fremmet. Men baade denne Skattelov og andre Skattelove ønske vi fremmede paa en saadan Maade, at de ikke, foruden at tage Penge fra Folk, tillige tage alt for haardt paa dem og tilføje dem fornærmende Saar og Slag.

Birk: Jeg beder om Undskyldning for, at jeg atter tager Ordet, men der var noget, jeg glemte, da jeg før havde Ordet. Da min ærede Kollega for Slagelse (Lange) ikke er til Stede, skal jeg paa hans og egne Vegne blot anbefale Dem at stemme for et udenfor Betænkningen stillet Ændringsforslag, som gaar ud paa, at i det Øjeblik en Mand eller en Kvinde bor paa en Stiftelse, og vedkommende Person dør, og hans Formue efter Stiftelsens Regler skal tilfalde Stiftelsen, skal denne Arv, der delvis er en Art Fledføringsarv, være afgiftsfri. Det er den Form for Arv, som er omtalt paa det Sted i „Danske Lov“, som nævnes i Ændringsforslaget, og da en saadan Bestemmelse ingen finansiel Betydning vil have, antager jeg, at den højtærede Minister vil kunne stille sig velvilligt til dette Forslag.

N. Jensen: Jeg er i det heldige Tilfælde at kunne fatte mig meget kort om de foreliggende Ændringsforslag, da jeg i alt væsentligt har kunnet slutte mig til selve Lovforslaget og er enig med Flerpartiet i de fleste Tilfælde. Fra det Øjeblik, da den højtærede Finansminister kom med sin Ændring til § 14, var det for mig klart, at der vilde ikke være nogen væsentlig Hindring for at fremme dette Lovforslag. Og selv om jeg vil indrømme, at det maaske juridisk set kunde siges, at den Enke, som Manden var død fra, arvede Halvdelen af Boet, vil det i det praktiske Liv ikke være saa. Det vil faktisk i mange Tilfælde være saaledes, at hun fik ikke mere, end hun havde, og maatte savne Mandens Dygtighed — maaske — til at fremme deres fælles Interesser. Det var derfor, som det er udtalt fra alle Sider, med fuld Tilfredsstillelse, at Udvalget modtog dette Forslag fra den højtærede Finansminister. Og naar jeg nu har overfor et Par enkelte Forslag sluttet mig til Mindretallet, er det, som det blev sagt af det ærede Medlem for Københavns 3die Valgkreds (Alfred Christensen), af Hensyn til,